

(Приказка)

Преди много години въ едно далечно царство живѣли двама братя. Единиятъ билъ богатъ, другиятъ — сиромасъ.

Като лоша крѣпка на хубава дреха, стояла схлупената колиба на бедняка до мраморния палатъ на богатия.

Съ голѣма мъка гледалъ богатиятъ тази омразна колиба, която грозѣла кжщата му. И единъ день той решилъ да я събори. Оплакалъ се въ сѣда, подкупилъ сѣдията и той присѣдилъ: да се събори сиромашката кжща.

Завайкалъ се по-малкиятъ братъ, замолилъ брата си съ сълзи на очи, да се смили надъ малкитѣ му дѣчица, но никакви сълзи не смекчили коравото сърдце на жестокия братъ.

Въ това царство живѣлъ и единъ мъдрецъ. Славата за неговата мъдростъ и справедливостъ се носѣли по всички краища на свѣта. Отъ села и градове се стичали при него да искатъ неговитѣ съвети.

И бедниятъ братъ решилъ да отиде при мъдреца. Той възседналъ магарето си, подкаралъ го и . . . день следъ день — стигналъ.

Като изслушалъ оплакванията на бедния, мъдрецътъ се замислилъ, повикалъ слугата си и му пошушналъ нѣщо.

Слугата излѣзълъ и се завърналъ съ две кутийки.

— Вземи ги, — обърналъ се мъдрецътъ къмъ бедния братъ и му подалъ кутийкитѣ. — Въ по-малката кутия има билки противъ змийска отрова. Тя е за тебе. Въ другата — има скъпоценности. Нея ще дадешъ на братъ си. Но ти нѣма да я отваряшъ преди да си се отдѣлилъ отъ него. Учудилъ се много бедниятъ братъ на думитѣ на мъдреца, но нищо не казалъ. Взелъ кутийитѣ и си отишелъ. Когато